

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 942/2015
18.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Н.М. из Г., чији је пуномоћник Р.Л., адвокат из П., против туженог Дома здравља Г., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца и ревизији тужиоца изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 371/14 од 04.12.2014. године, у седници одржаној 18.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 371/14 од 04.12.2014. године.

Образложење

Делимичном пресудом Основног суда у Пожаревцу, Судска јединица у Великом Градишту, П1 1374/11 од 08.12.2011. године, испраљеном решењем истог суда П1 905/11 од 24.12.2013. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог од 28.02.2011. године, којим је тужиоцу отказан Уговор о раду од 17.07.2003. године, а да се обавезе тужени да га врати на рад и распореди га на радно место у складу са његовом стручном спремом и радним способностима.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 371/14 од 04.12.2014. године, ставом првим изреке, жалба тужиоца је одбијена, као неоснована, и првостепена пресуда потврђена у делу којим је одбијен тужбени захтев да се поништи решење туженог од 28.02.2011. године, којим је тужиоцу отказан Уговор о раду од 17.07.2003. године, а да се обавезе тужени да га врати на рад. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у делу којим је одбијен захтев да се

обавезе тужени да тужиоца распореди на радно место у складу са његовом стручном спремом и радним способностима и у том делу је тужба одбачена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 371. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити, применом члана 398. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, одредбом члана 6. став 1. Правилника о ближим условима за обављање здравствене делатности у здравственим установама и другим облицима здравствене службе, са изменама и допунама („Сл. гласник РС“ бр.112/09, ... 50/10), прописано је, између осталог да дом здравља може обављати здравствену делатност у области интерне медицине, ако у погледу кадра има једног доктора специјалисту и две медицинске сестре-техничара са вишом односно средњом школском спремом, на 20.000 становника. У складу са наведеним Правилником и одредбама Статута туженог од 25.10.2010. године, на који је Министарство здравља РС дало сагласност, тужени је 28.01.2011. године донео Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији радних места (који је усвојио Управни одбор туженог, одлуком од 31.01.2011. године), којим код туженог није предвиђено радно место специјалисте интерне медицине, јер је Општина Г., у том периоду, имала 8.845 становника. Тужилац је радио код туженог, као специјалиста интерне медицине, па је након доношења Правилника туженог, о унутрашњој организацији и систематизацији радних места, донето и побијано решење од 28.02.2011. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, применом члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, с обзиром да је његово радно место укинато. Тужиоцу су исплаћене заостале зараде и отпремнина.

Код овако утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да је правилно побијаном одлуком одбијен тужбени захтев за поништај решења туженог од 28.02.2011. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, применом члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05 и 61/05), с обзиром да је његово радно место укинато Правилником туженог о унутрашњој организацији и систематизацији радних места, а у поступку доношења решења испоштоване су и одредбе члана 158, 159. и 193. Закона.

Приликом одлучивања Врховни касациони суд је имао у виду наводе ревизије којима се указује да Правилником о ближим условима за обављање здравствене делатности у здравственим установама и другим облицима здравствене службе, није предвиђен минималан број становника (20.000) као услов за обављање здравствене заштите из ове области, већ је предвиђено да је потребно да територија на којој дом здравља обавља здравствену делатност има до 20.000 становника, али налази да су исти без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари.

Наиме, тужени је 25.10.2010. године донео Статут, на основу Правилника Министарства здравља РС, о ближим условима за обављање здравствене делатности у здравственим установама и другим облицима здравствене службе. Статутом туженог, на које је Министарство здравља дало сагласност, није код туженог предвиђена служба за интерну медицину, односно радно место специјалисте интерне медицине, па је и Правилником туженог о унурашњој организацији и систематизацији радних места, донетим на основу Статута, ово радно место регулисано на исти начин (није предвиђено). Дакле, ради се о општим актима туженог, чија законитост не може бити предмет преиспитивања у судском поступку за заштиту права из радног односа у случају отказа уговора о раду применом члана 179. став 1. тачка 9 Закона о раду. У поступку оцене законитости одлуке послодавца о престанку радног односа запосленом, суд цени да ли је послодавац спровео законом прописани поступак и испоштовао сва права за заштиту запосленог коме престаје радни однос по овом основу.

Имајући ово у виду, као и да тужилац одлуку о отказу уговора о раду побија само из разлога што тужени Правилником није могао укинути радно место тужиоца, Врховни касациони суд налази да законитост овог општег акта не утиче на законитост одлуке о престанку радног односа тужиоцу. Обавеза послодавца је, у смислу члана 158. Закона о раду, да тужиоцу, за чијим радом је код туженог престала потреба, јер је његово радно место укинуто, обрачуна и исплати отпремнину, пре подношења тужбе суду за поништај решења о отказу, што је у конкретном случају испоштовано.

У складу са изнетим, побијаном одлуком је, правилном применом материјалног права одбијен тужбени захтев, као неоснован.

На основу члана 405. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**